

La frase del dia

“Hem de mantenir un diàleg amb extremistes que no creuen en cap altre llenguatge que el del terrorisme?”

Baixar al-Assad, DICTADOR DE SÍRIA

A la tres

Lluís Martínez

Broggi

Avui fa una setmana que moria el doctor Moisès Broggi Vallès. Ja sé que aquests dies se n'ha escrit molt, d'ell, i per això els vull aconsellar que ara vagin a la font: el millor homenatge que li poden fer, si així ho volen, és llegir les seves memòries o alguns dels llibres posteriors en què queden resumits els seus pensaments humanistes.

Són llibres que contenen pàgines de gran amenitat. Comprovaran que tot el que es diu aquests dies sobre el doctor Broggi no són tòpics per quedar bé ni per sortir del pas, sinó que respon a la realitat.

Anava a escriure *fidelment*, però tots els adjectius amb què es vulgui definir-lo quedaran curts i no li faran justícia. El doctor Broggi era el que s'aproxima més a la idea que, almenys jo, tinc de la persona renaixentista, amb

“De res no serveix l'esforç si no es dedica a una bona finalitat”

múltiples interessos i una curiositat inacabable i que, alhora, considera que res del que és humà li pot ser aliè. Per això sempre era al costat de les bones causes, una de les quals era i és la llibertat del nostre país.

El doctor Broggi sempre em va rebre bé al seu domicili del carrer Putxet de Barcelona, que de fet era la casa del jardiner de la mansió familiar. El seu despatx era curull de llibres de temàtica variada. En una paret hi havia penjat, al costat de reconeixements i distincions, el seu títol de doctor en medicina i cirurgia, concedit pel president de la República espanyola.

Sovint es parla a tort i a dret de la cultura de l'esforç. Però de res no serveix aquest esforç si no té una bona finalitat: només llavors es transforma en virtut. A això, exactament, va dedicar el doctor Broggi la seva vida.

EDITORIAL

L'austeritat complica més la crisi

L'any 2011 va posar de manifest que Grècia no era, com es deia, el gran problema d'Europa; perquè, si ho fos, ja fa temps que estaria resolt. El gran problema d'Europa és que durant molt de temps va fonamentat el creixement no en la millora de la productivitat, sinó en el deute. Un deute que, en el cas de Catalunya i d'Espanya, va servir per alimentar una catastròfica bombolla especulativa en el sector de la construcció, amb els efectes ja prou coneguts.

El remei que des de fa anys apliquen tots els països d'Europa sota la batuta d'Alemanya és el de l'austeritat. Però el 2012 s'ha pogut comprovar que aquest remei no només no està solucionant la crisi, sinó que l'agreuja; i encara més en estats amb un gran deute públic i privat, com en el cas de l'espanyol. No sembla que Alemanya pensi afluixar en els pròxims mesos, ja que Angela Merkel s'ha de sotmetre a l'escrutini de les urnes, però aquesta duresa pot acabar passant factura a la cohesió europea.

En els primers anys de l'euro, la Unió Europea va viure una etapa de prosperitat i d'optimisme. Ara és al contrari. Cada cop hi ha més persones que es pregunten si la cessió de la sobirania monetària, que deixa les mans lligades als governs dels estats per fer la seva pròpia política econòmica, va ser una bona idea. Els països centrals d'Europa, sobretot Alemanya, haurien de valorar si no seria millor adoptar aquest 2013, un cop vist que tothom fa esforços per contenir el dèficit públic, una política d'estímul del creixement. Aquesta seria una molt bona notícia per a l'Estat espanyol: amb un consum sota mínims i amb uns salaris retallats, seria el principal beneficiat del creixement exterior.

El timbal

Potser que no

La setmana passada, gairebé de manera simultània, dos autors de còmic van fer el mateix gest de “gràcies, però no m'interessa” als seus respectius governs estatals un cop assabentats dels honors que els feien des del poder. Des de Catalunya, Jan, el creador de Superllopis, rebutjava la Medalla al Mérito en Bellas Artes, que concedeix el Ministeri de Cultura, i Jacques Tardi, cronista aïrat de guerres i lluites socials del segle XX, deia “no” a la seductora Legió d'Honor francesa. Tots dos, a més de professionals de primera línia, són dues persones tocades per la dèria d'aspirar a un món més just. El poder sol amagar els seus pecats darrere l'afalagament a persones crítiques. Però, en aquest cas, han tocat amb dos personatges íntegres de debò.

Jaume Vidal

Desclot

Gravats i desbudellats

Els economistes més espavilats fa anys que adverteixen que la loteria de l'Estat és l'impost dels ingenus. Ací ens pica i ací ens cou. Com que no sol tocar –en realitat, mai toca en proporcions lleials, perquè es tracta d'una arma impositiva eficaç–, la majoria dels contribuents perden sempre i ingressen quantitats netes als forns devastadors sense tenir-ne cap

necessitat. Quant als territoris –com el cas de Catalunya–, engreixen més el dèficit fiscal. Se n'ha de ser, de soca. Tot això, tan lamentable i prescindible, era fins ahir. A partir d'ara, la burla és encara més efectiva. Des d'aquesta rifa dels Reis, l'Estat gravarà amb el 20 per cent els premis més alts de 2.500 euros. És a dir, tot els que paguen la pena. El *lotimpost*, doncs, serà doble. Pagarà tot qui no guanyi

res i pagarà molt qui guanyi alguna cosa. Afirmar de Guindos que el gravamen desmotivarà aquells que feien servir els premis per blanquejar diners. Home, si era això, només calia trucar per telèfon al gran Carlos Fabra, poderós imant de la grossa.

Vicent Sanchis

